

bestyrelsen i sin Tid foretog det Change-ment fra 1 Øre Told pr. Pd. til 10 pCt. Værditold, altsaa til knapt $\frac{1}{2}$ Øre. Nej, det var saamaend ikke ligegyldigt, Afgiften bliver akkurat den samme, Afgiften er uafhængig deraf, men Prisen paa Melassefoder er naturligvis væsentlig paavirket af, om Tolden er 1 eller $\frac{1}{2}$ Øre, saa der have Fabrikkerne virkelig maattet finde sig i, at man ad rent administrativ Vej væsentlig har forandret Forholdet for denne Vare. Naar det ærede Medlem saa stærkt betoner, at Forholdet her er særligt, fordi der er Tale om en afgiftspligtig Vare, giver jeg naturligvis det ærede Medlem delvis Ret deri. Det er jo Grunden, hvorfor man overhovedet kan komme til at diskutere denne Sag, at Sukkerfabrikkerne indtage en særlig Stilling; det indrømmer jeg det ærede Medlem, at der maa tages visse Billighedshensyn dertil. Alligevel kan jeg ikke føle mig ganske overbevist om, at det vil være rigtigst at gaa den Vej, det ærede Medlem anbefalede. Men det vil jo blive nærmere overvejet i et Udvalg, og man kan komme til at tale om det der. Men Humlen i det bliver dog, hvad jeg har sagt, at det, at man gennem en Toldlov forringer en bestaaende Produktions Stilling og derfor giver den Erstatning, vil blive et Præcedens, som, uanset Sukkerindustriens særlige Stilling, utvivlsomt vil blive paaberaabt mange Gange, naar vi komme til en almindelig Toldlovgivning. Det er jo dog heller ikke saaledes, at Sukkerindustrien arbejder uden nogen som helst Beskyttelse. Som det ærede Medlem ved, har den en lille Beskyttelse; den er ikke betydelig, men en lille Beskyttelse bliver der dog til Rest for den. Jeg tror ikke, man kan sige, at der, den Gang Afgiftsforholdet til Toldloven blev fastsat, var Forhold, der lignede de nuværende med Hensyn til dette Produkts Betydning. Det var helt andre Forhold, man den Gang gik ud fra. Man kan ikke sige, at man ved nu at gribe ind paa den Maade, der her foreslaas, ganske væsentlig vil gaa uden for de Forudsætninger, som eksisterede, den Gang disse Forhold bleve regulerede. Jeg vil dog ogsaa antage, at Melassefodret, som jo altid er noget beskyttet, naturligt beskyttet gennem sin Vægt, gennem Transportomkostningerne, ikke helt vil gaa ud af Konkurrencen med det fremmede Melassefoder. Men denne Sag vil jo blive nærmere overvejet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Blahme*): Over for den sidste ærede Ta-

ler vil jeg kun bemærke, at jeg ikke er tilbøjelig til at lade det 4de Punkt falde, men det forekommer mig, at det, naar man er stillet over for de Vanskeligheder, det muligvis kan have at faa det gennemført, vilde være Synd mod Fiskeriet, om man af denne Grund ikke vilde gennemføre, hvad man kan af de første tre Forslag. Til Punkt 3 oplyste den ærede Minister, at Toldloven udtrykkelig tillader, at Produkter af Robbefangst og Hvalfangst indføres toldfrit her i Landet, men at der ikke er sagt det samme om Østers, fangede paa dansk Skib. Men fordi man den Gang har overset det, eller fordi man har haft den Opfattelse, som vistnok er mindre korrekt, nemlig at det skulde kunne være Tvivl underkastet, at dansk Skib var dansk Grund, er dette jo ingen Hindring for, at denne Anskuelse nu over alt kommer til fuld Anerkendelse. Det er jo dog noget, vi hævde over for Udlandet til enhver Tid, at Skib under dansk Flag er dansk Grund, og hævdes dette paa det Omraade, maa det indrømmes ogsaa paa andre Omraader; og er det rigtigst, hvad jeg ubetinget mener, at dansk Skib er dansk Grund, saa kunne Forpagterne af Østersfiskerierne ikke med Rette beklage sig over de deraf følgende Konsekvenser. Efter min Mening behøves dertil ingen Lov; efter min Mening maa Ministeren selv kunne give Toldvæsenet Paalæg om, at Indførselen er fri, og jeg gad vist, om nogen kunde vinde en Sag mod Ministeriet, begrundet paa det formodede Tab, de vilde have af en saadan administrativ Bestemmelse. Det tror jeg ikke, men da Ministeren ikke synes tilbøjelig dertil, ønsker jeg ganske vist at faa Sagen gennemført her ved Lov. — Jeg fastholder bestandig over for det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard), der ikke kan være med dertil, at der er Grund til at tilkende de nuværende Forpagtere nogen Erstatning, men selv om dette kunde være Tvivl underkastet, kan man jo se, hvor meget de ville forlange, og vil man ikke gaa dertil, er der endelig den Udvej, at man kan vedtage Loven, men for dette Punkts Vedkommende ikke lade den træde i Kraft før den Dag, da den nuværende Forpagtningstid udløber. Det skal saa vistnok vise sig, at Staten ikke faar mindre i Afgift til den Tid, fordi dette Forslag vedtages, end den faar nu, og selv om den skulde faa lidt mindre, mener jeg, at det er et berettiget Krav fra Fiskeriets Side, at de faa denne Indrømmelse gjort enten fra Administrationens eller fra Lovgivningsmagtens Side.